

Een mens in Christus

door: J.G. Bellet

2 Korinthe 12

Inleiding

Sommige hoofdstukken van de Schrift behandelen een bijzondere waarheid van God en leggen beslag op de geest van de gelovige. Alle Schrift is door God ingegeven en heeft hetzelfde gezag, maar sommige gedeelten bevatten een bijzondere openbaring van God en Zijn wegen, of van de liefde van Christus voor ons.

Dat is niet het geval in 2 Korinthe 12, maar dit hoofdstuk bevat zo'n merkwaardig en volledig verslag van wonderbaarlijke hoogtes en betreuenswaardige dieptes, waartoe heiligen kunnen komen; van de machtige beginselen van goed en kwaad, die werken in die naturen, waarin zij deel hebben aan de hoogste verbindingen en in het andere geval in de diepste ontaarding en van de weg waarin de genade werkt om in ons het goede te laten overheersen. Het geeft ten eerste een kijk op de werking van de goddelijke genade om het goede te bewerken in zegen, en ten tweede op de geestelijke strijd, die in ons omgaat, door de kennis van goed en kwaad, die we door de zondeval gekregen hebben. Het is daarom nuttig dit hoofdstuk nader te bekijken.

De wijze, waarop we in 2 Korinthe 12,

1. de hoogste toestand vinden, waartoe een christen verheven kan worden, een buitengewone ervaring,
2. de laagste toestand waartoe hij kan vervallen,
3. de praktische beginselen, waarop het goddelijk werk worden voortgezet, is treffend.

In het begin van 2 Korinthe 12 vinden we een heilige in de 3^e hemel, in het Paradijs. Daar heeft het vlees geen deel, niet het begrip van of het gemeenschap mee. Hij wist niet of hij in het lichaam of buiten het lichaam was. Hij had geen bewustzijn van menselijk bestaan in het vlees. Daarom kon hij niet vertellen wat hij gehoord had toen hij weer tot het bewustzijn van het vlees terugkeerde. Dat is de gelovige aan het begin van 2 Korinthe 12.

Aan het eind vinden we iemand, misschien vele, die geen berouw hebben over onreinheid, hoerij en ontucht, die zij bedreven hebben.(21)

Wat een tegenstelling tussen de hoogste hemelse verheffing en de laagste vleselijke ontaarding! En de

christen is tot beide in staat. Wat een les voor ons. Misschien komen we nooit tot beide uitersten, maar het is wel een waarschuwing! Het is goed bewust te zijn, welke naturen, welke beginselen er strijden in ons geestelijk leven op aarde. Tussen beide uitersten in lezen we, welke kracht alleen hem veilig kan leiden op aarde, in overeenstemming met het hemels goed, waartoe hij geroepen wordt.

Paulus gebruikt de uitdrukking "Ik ken een mens in Christus" als hij over zijn verheffing spreekt. Maar eerste enige voorafgaande gedachten over de wet om deze uitdrukking te leren verstaan.

De wet gaf de mens een volmaakt goddelijke leefregel voor zijn gedrag op aarde. Maar de wet bracht hem nooit in de hemel.

Hemelse wezens, zoals de engelen, handelen naar de volmaaktheid van deze goddelijke regel, zoals de Heer zelf gezegd heeft: "zij hebben God lief met hun hele hart en hun naaste als zichzelf. Dit is de volmaaktheid van een schepsel. Dit is hun natuur, waarin God ze heeft gehandhaafd. Maar gevoelens en gedrag voorschrijven door een wet is iets anders. Dat vergeten christenen dikwijls. De wet is volmaakt op zijn plaats en voor haar doel. De wet vertelt ons wat de goede toestand van een schepsel is en verbiedt het kwaad, waartoe het vlees geneigd is. Maar waarom dit voor te schrijven?

Gehoorzaamheid is een deel van de volmaaktheid van het schepsel. Maar alleen goed doen is niet voldoende voor een mens, die aan God onderworpen is, om rechtvaardig te wandelen, omdat God een absoluut gezag over hem heeft.

Daarom kan God zekere opdrachten aan de engelen geven en zij gehoorzamen. Maar als een toestand van de ziel wordt voorgeschreven, waarom is dat? Omdat het nodig is. Omdat de toestand van de persoon, tot wie de opdracht gericht is, dat vereist. Anders is hij geneigd, en loopt gevaar om anders te doen. Een persoon bevelen iets te doen veronderstelt, dat hij het zonder gebod niet van plan is te doen. Negen van de tien geboden verbieden zonden en kwade neigingen, omdat de mens er toe geneigd is. Anders hoefde men hem dat niet te verbieden.

De natuur en het wezen van een wet, die op Gods bevel het goede voorschrijft, veronderstelt in de mens een natuur, die er aan tegenovergesteld is. Dat is een betreuwenswaardige waarheid.

Je kunt geen liefde commanderen, dat is voortbrengen door het te commanderen. Je kunt geen vleselijke lusten uitroeien door ze te verbieden, bij een wezen, die ze als natuur heeft. Maar dat doet toch de wet en moet dat doen, als God een wet geeft. Dat bewijst, dat, wat verboden is, zonde is en de mens wordt het verboden. Maar de wet neemt de zonde niet weg. De wet schrijft het goede voor in het scepel, maar brengt het voort. Het laat zien, wat op aarde in het scepel goed is, maar brengt de mensheid niet in de hemelse gewesten. Daar kan de wet geen aanspraak op maken.

De mens heeft door de zondeval de kennis van goed en kwaad. De wet handelt vanuit deze verbazende kennis. God zegt ervan: *“Ziet, de mens is geworden als Onzer een, kennende het goede en het kwaad!”* Maar hoe? De mens staat onder de macht van het kwaad. De wet eist het goede in hem, dat er niet is, en toont hem, al het kwaad, dat wel in hem is. De wet legt hem het kwade ten laste en zijn gevolgen in het oordeel. En wat het goede betreft, dat zij in hem eist, geeft de wet alleen het bewustzijn, dat het niet aanwezig is.

De wet stelt hem het goede niet voor als een voorwerp voor zijn ziel. Ze eist het goede. God en zijn naaste liefhebben bijvoorbeeld. De wet biedt het goede niet aan. Geen persoon wordt geopenbaard om het goede in hem voort te brengen of om de drijvende kracht te zijn van het goede. De wet werkt toorn. Zonder wet is er geen overtreding. De genade werkt heel anders. Ze eist het goede niet, waar het niet is, ze brengt het voort. Ze veroordeelt de boze niet, maar vergeeft hem en doet de zonde weg. De genade geeft, God zelf. God komt dicht bij ons, ze deelt mee wat goed is. Ze is geen wet en schrijft niets voor. Genade verplicht ons niet om de strijd tussen kwaad en goed voort te zetten, door het kwade ons voor te houden. Het doet ons het kwade niet voelen als een onoverkomelijke last, en ons zelf als slaven van de zonde. Dat doet de wet. Die laat ons *“dit lichaam van de dood”* voelen, onder haar macht staan wij, verkocht aan de zonde.

Als we wedergeboren zijn, laat de wet ons nog meer voelen, dat wedergeboorte ons niet in staat stelt om aan de eisen van de wet te voldoen. Hoe groot de wil ook is om door de wet rechtvaardig te worden, juist het tegendeel wordt bewezen. Genade zet ons niet aan, om de strijd tegen de zonde voort te zetten door het gevoel van de kracht en de vreselijkheid van het kwaad, waaraan we onderworpen zijn en aan de gevolgen ervan. Maar door het bezit van het volmaakte goddelijk goede, waardoor we het kwaad oordelen, als verheven boven het kwaad, door het bezit van een volmaakt goede persoon, die ons welbehagen is, evenals ons leven, door het bezit van Christus. Wij zijn in Hem en Hij in ons.

“Ik ken een mens in Christus” zegt Paulus. Dit willen we nader verklaren. Het begrip ervan is soms erg vaag in vele christenharten. In Eden, zonder wet, onder de wet, en door het voorstel van Christus aan de mens, was de mens verantwoordelijk voor zijn eigen gedrag als levend mens, voor de dingen die in het lichaam gebeurden. Hij werd gezien als een kind van Adam. Of *“in het vlees.”* Hij stond voor God in die natuur, waarin hij geschapen was, verantwoordelijk voor zijn gedrag in die natuur, voor wat hij in het vlees was. Het gevolg was, dat hij in iedere toestand gefaald had. In Eden, als wetteloos zonder wet. Als overtreder onder de wet. En tenslotte, het ergste, als basis voor het totale oordeel: toen Christus kwam, bewees hij zonder dekmantel voor de zonde, een hater van Hem en Zijn Vader te zijn. De mens was verloren. Na een proef van 4000 duizend jaar was de boom slecht bevonden. Hoe meer zorg aan de boom besteed werd hoe slechter de vrucht was. Alle vlees was geoordeeld. De boom zou geen vrucht meer dragen in eeuwigheid. Niet alleen was bewezen, dat hij een zondaar was, maar hij had het geneesmiddel, voorgesteld in genade, verworpen. Want Christus kwam in een zondige wereld. En Hij werd veracht en verworpen door de mens. Niet alleen dat de gevallen en schuldige mens uit Eden verdreven werd. Maar Christus in genade gekomen, voorzover de wil van de mens er in betrokken was, uit de wereld verdreven, die in ellende verzonken was, door de zonde en die Hij in goedheid was komen opzoeken.

De geschiedenis van de mens was hiermee zedelijk afgelopen. *“Nu is het oordeel van deze wereld”* zegt de Heer toen de Grieken kwamen! (Joh. 12) Daarom staat er in Hebr. 9:26 : *“Maar nu is Hij eenmaal in de voleinding van de eeuwen geopenbaard.”*

Maar nu komt Gods werk voor de zondaar. *“Hem die geen zonde gekend heeft, heeft Hij voor ons tot zonde gemaakt.”* (2Kor.5:21) Hij drinkt genadig en gewillig de beker, die Hem gegeven was om te drinken. Hij legt zijn leven af, waarin Hij de zonde droeg. Hij geeft het over, en alles is er mee weg. Hetzelfde leven, waarin onze zonden gedragen waren [in zijn lichaam op het hout], werd overgegeven. Zijn bloed werd gestort. Hij heeft voor iedere gelovige de zonde weggedaan, door de offerande van Zichzelf, en heeft ze voor altijd volmaakt gemaakt. Die gestorven is, is vrij van de zonde. Maar Christus stierf. Hij is dan gerechtvaardigd van de zonde.* (Rom. 6:7)

* (Christus had afgedaan met de zonde, die Hij droeg toen Hij stierf, afgedaan er mee door ze weg te doen en door te sterven. Hij is persoonlijk gerechtvaardigd van de zonde, omdat Hij er geen had. De dood deed dat, voor zover, dat Hij door gehoorzaamheid zelfs tot de dood bewees, dat niets, geen beproeving, het anders kon maken. Hij stierf de zonde dood. Maar wie gestorven is, is gerechtvaardigd van de zonde. Dat betekent: je kunt een dode, geen zonde, eigenwil, kwade lust ten laste leggen. Het wordt van ons waar,

als we gestorven zijn. Christus dood bewees het absoluut waar te zijn van Hem altijd.

Als men zegt: “Christus nam hetzelfde leven aan, dat Hij afgelegd had” is dat fout. Het waarachtig wezenlijk leven van Christus, en dat is zelfs van onze eigen zielen waar, Hij niet, evenmin als wij, aflegde. Hij leefde altijd, en alleen voor God. Maar het leven, dat Hij in deze wereld had, als zodanig, dat legde Hij af en nam het nooit als zodanig weer aan. En dat betekent het leven afleggen. Het betekent het leven dat we op aarde leven.

Daarom spreekt de Schrift over “*zijn dagen in het vlees.*” (Hebr.5:7) Ons leven als leven in onze zielen houdt nooit op, laat staan het leven van Christus. Maar het leven als levende toestand op aarde, nemen we niet meer op. Dat deed Christus ook niet. Wat Christus op aarde had, heeft Hij waarlijk afgelegd, wie zou dat ontkennen? Zijn leven afleggen, opdat Hij het weer zou nemen, betekent werkelijk sterven en weer leven. Levend, lichaam en ziel. Ik sterf nooit als er over mijn ziel gesproken wordt. Maar wat mijn leven betreft als leven op aarde, sterf ik. En dat leven nemen we nooit weer op, een leven van vlees en bloed. Zo zeggen we het goed. Ik neem het leven weer, maar niet het leven, waarin ik was in zwakheid en leed.

Het leven, waarin Christus is, is hetzelfde altijd, dat legde Hij nooit af en nam het nooit weer op. Hij nam het leven weer, maar niet het leven, dat Hij hier leefde in het vlees, waarmee de zonde was verbonden. Niet dat Hij in zichzelf enige zonde had, maar als tot zonde gemaakt en zonde dragende. Dat wordt in de tekst van Rom.6:6 gezegd. Deze leer is van het grootste gewicht. Een christen kent zijn ware plaats niet, zonder deze leer.)

Alles weggedaan

“*Gerechvaardigd van de zonde*” (Rom. 6:7). Zonde van wie? De onze, van allen die in Hem geloven. Deze zijn weg, weg met het leven, waarmee het verbonden was, waarin Hij de zonde gedragen heeft. De dood van Christus heeft voor het geloof het bestaan van de oude mens, het vlees, het leven van Adam, waarin wij als verantwoordelijk voor God stonden, weggedaan. Die plaats is door Christus voor ons in genade ingenomen. “*Want wat voor de wet onmogelijk was, doordat zij door het vlees krachteloos was - God heeft, doordat Hij zijn eigen Zoon in een gedaante gelijk aan het vlees van de zonde en voor de zonde heeft gezonden, de zonde in het vlees veroordeeld.*” (Rom. 8:3) “*Want wat Hij is gestorven, is Hij eens voor altijd ten opzichte van de zonde gestorven, maar wat Hij leeft, leeft Hij voor God.*” (Rom. 6:10) Het geloof loopt op het oordeel vooruit, wat betreft de oude mens, met al zijn wegen. Op grond van verantwoordelijkheid waren we allen verloren. We kunnen dat proefondervindelijk leren door onder de wet te gaan. Dan wordt het hopeloos om God te behagen, omdat we in het vlees zijn. Of we kunnen het leren, doordat we onze tegenstand en

onverschilligheid tegenover Christus ontdekken. Maar alles is weggedaan voor de gelovige op het kruis. Hij is met Christus gekruisigd, toch leeft hij, maar niet hij, maar Christus leeft in hem. Als het kruis bewezen heeft, dat in het vlees niets anders is dan zonde en haat tegen God, dan heeft het kruis de zonde weggedaan, die het bewezen heeft. Alles is weg. Het leven is weg. Als een schuldige in de gevangenis sterft, kan de wet niets meer tegen hem doen. Het leven waarin hij gezondigd had, en waarmee zijn schuld verbonden was, is weg. Bij ons is het ook weg. Want Christus is gestorven. Vrijwillig, zeker, maar door het gerechtelijk handelen van God met de zonde, die Hij voor ons droeg. Als we leven, dan leven we nu op een andere basis. Voor God, levend in Christus. Het oude is voorbijgegaan. Er is een nieuwe schepping. Wij zijn opnieuw geschapen in Christus Jezus.

Onze plaats voor God is niet langer in het vlees. Onze plaats is in Christus. Christus, als mens, heeft een heel nieuwe plaats ingenomen. Die plaats is niet verbonden of te vergelijken met de plaats van de onschuldige Adam of Adam de zondaar. Het beste kleed maakte geen deel uit van de eerste erfenis van de verloren zoon. Het was in bezit van de vader, een heel nieuwe zaak.

Christus heeft deze plaats ingenomen, volgend op het wegdoen van onze zonden. Na God te hebben verheerlijkt in verbinding met de zonden en na het werk volbracht te hebben. Hij heeft deze plaats in gerechtigheid ingenomen en de mens, in Hem, heeft een nieuwe plaats in gerechtigheid bij God. Als hij levend gemaakt is, is hij levend gemaakt met het leven waarin Christus leeft. De tweede Adam Hij onderwerpt zich aan Gods gerechtigheid, omdat hij weet, dat hij totaal verloren is in de eerste en oude mens. Hij buigt zich voor deze plechtige waarheid, zoals dat getoond en geleerd wordt in het kruis. Hij is verzegeld met de Heilige Geest, levend verenigt met de Heer, één Geest met Hem. Hij is een mens in Christus. Niet in het vlees of in de eerste Adam. Dat alles is afgesloten voor hem in het kruis, waar Christus Zichzelf verantwoordelijk stelde voor hem in betrekking tot de zonde. En eenmaal de zonde gestorven, is hij nu levend voor God door Jezus Christus onze Heer. Hij behoort tot een nieuwe schepping. Omdat hij het leven heeft van het hoofd er van, als zijn leven. Hij leerde de algehele veroordeling van wat hij was. Hij leerde dat hij totaal en eeuwig weggedaan was. Het kruis is voor hem, die onoverkomelijke Rode Zee, die Jordaan, die Hij nu doorgetrokken is en die zijn bevrijding is van Egypte voor eeuwig. Als hij dat verwerkelijk heeft, is dat kruis, zijn ingang in Kanaan, in Christus.

Toen de Jordaan en de macht van de dood al zijn oevers had overstroomd. Is voor hem de ark van het verbond er in ingegaan. Dat is zijn ingang in Kanaan. Wanneer hij zelf geprobeerd zou hebben om er door te gaan, zoals de Egyptenaren, dan zou dat zijn ondergang hebben betekend. Nu is er een muur rechts en links van hem geweest en vernietigde alleen alles wat tegen hem

was. Hij was een mens in het vlees. Hij is nu een mens in Christus.

Totale verandering

Een totale verandering van de toestand en plaats van de eerste Adam, die verantwoordelijk was voor zijn eigen zonden, in de toestand en plaats van Christus, die de gevolgen en verantwoordelijkheid in zijn plaats gedragen heeft. In de kracht van dat werk heeft Hij ons een nieuw leven gegeven, waarin Hij opgestaan is uit de doden. Een plaats in en met Hem, zoals Hij nu is als mens voor God. Deze plaats bedoelt de apostel, alleen, dat hij op een buitengewone manier de volle vrucht en heerlijkheid ervan mocht genieten, zolang hij op aarde was.

De uitspraak over deze waarheid is zeer duidelijk en krachtig. *“Want toen wij in het vlees waren”* zegt hij. (Rom.7:5) Er wordt gesproken over een toestand die voorbij is. Waarin we niet langer leven. Wij zijn niet meer in die toestand. *“Maar u bent niet in het vlees maar in de Geest, als inderdaad Gods Geest in u woont.”* (Rom.8:9) Nu leven wij in Christus. *“Als u met Christus aan de elementen van de wereld bent afgestorven, waarom onderwerpt u zich, alsof u in de wereld leeft, aan inzettingen.”* (Kol.2:20) *“Want u bent gestorven en uw leven is met Christus verborgen in God. Wanneer Christus, uw leven, geopenbaard wordt, dan zult ook u met Hem geopenbaard worden in heerlijkheid.”* (Kol.3:3)

Ik heb lang gesproken over de eerste uitdrukking van ons hoofdstuk vanwege het grote belang van die uitdrukking. Het vormt het hart van de hele leer van Paulus. De waarachtige en heilige weg van de volle goddelijke vrijheid en de kracht van de heiligheid. En ook omdat veel gelovigen de kracht van deze waarheid niet begrijpen. De uitdrukkingen van de apostel worden of gebruikt als geneesmiddel voor de oude mens of leren alleen de vergeving van de zonden van vroeger, zonder de dood. Zij hadden moeten leren, dat zij door de dood van Christus, uit de oude mens zijn gegaan wat hun plaats voor God betreft en in de nieuwe mens zijn gebracht in de kracht van dat leven, dat in Christus is.

Vraag eens aan een gelovige de betekenis van: *“Want toen wij in het vlees waren.”* Je krijgt geen duidelijk antwoord. Hij heeft geen duidelijk opinie over de betekenis ervan.

Vraag eens, wat het is, om in Christus te zijn. Alles even vaag.

Een wedergeboren mens kan in het vlees zijn, wat de toestand en plaats van zijn eigen ziel betreft. Hoewel hij dat niet is in het oog van God. Dat is wat verondersteld wordt in Rom.7 De gelovige die zichzelf bekijkt als voor God staande in zijn eigen verantwoordelijkheid. Op die grond kan hij nooit, ook al is hij wedergeboren, aan de eisen van God voldoen, of Zijn gerechtigheid verkrijgen. Misschien zal hij, als hij dat ontdekt, de toevlucht nemen tot het bloed van

Christus om zijn ongerust geweten gerust te stellen. Een herhaalde toevlucht nemen misschien. Zoals een jood deed tot een offerande, als een bijgelovig man tot absolutie. Maar hij is zich niet bewust dat hij gereinigd is en volmaakt is voor altijd. Dat hij uit die plaats genomen is om een plaats te ontvangen in Christus voor God. Maar als hij in Christus is, is het recht en voorrecht van Christus, ons recht en ons voorrecht. Van de volle vrucht hiervan genoot Paulus door Gods wijze en gezegende bedoeling, op een buitengewone en bijzondere wijze. Daarin heeft het vlees en de sterfelijke natuur geen deel. Kan dat ook nooit hebben. Hoewel wij als levend in Christus, daaraan deel hebben, terwijl we in die natuur zijn, wat ook de mate is van onze verwerkelijking ervan. Paulus mocht dat weten, zodat hij, als hij dat in de hoogste mate genoot in de nieuwe mens in zijn leven in Christus. *“Het leven verborgen met Christus in God.”* Het *“niet ik, maar Christus leeft in mij.”* Hij was zich niet bewust van dat andere sterfelijke deel, dat toch de nieuwe en hemelse mens in ons bewaart.

Hij kon niet zeggen of hij in het lichaam was of buiten het lichaam. Hij wist, toen hij terugkwam tot zijn gewone toestand van bewust bestaan, dat hij dit lichaam had. Maar in de derde hemel kon hij niet zeggen of hij in of buiten het lichaam was. Hij was het zich niet bewust.

Geen roem

Paulus maakt zorgvuldig onderscheid tussen de mens in Christus en zichzelf. Hij had de praktische ervaring van zichzelf op aarde, terwijl hij het leven van Christus en de Heilige Geest had, die hem met het hoofd verenigde. Maar hij had ook het vlees in zich, hoewel hij niet in het vlees was. Hierin wilde Paulus niet roemen, hoewel hij er zich praktisch op aarde van bewust was. Hij had genoten van zijn plaats als een mens in Christus zonder zich dat en al het andere bewust te zijn. In zo iemand wilde hij roemen. En zo kunnen wij, al zijn er nooit in de derde hemel geweest, om ten volle te verwerkelijken de heerlijkheid en de voorrechten van de plaats, waarin wij gebracht zijn, toch mensen in Christus zijn. We hebben voldoende geleerd. Ook de zwakste gelovige die zijn plaats in Christus verstaat heeft voldoende geleerd van die zegen. Om ons te verheugen met een onuitsprekelijke en verheerlijkte vreugde.

Hij roemt in de plaats van de mens in Christus. Die zeker en ten volle in Christus is. Hij kan het ook verwerkelijken, zodat hij op dat moment de werking van de zonde niet in zich voelt, hoewel hij weet, dat die aanwezig is. Wij kunnen vervuld zijn met de Geest, zodat de Geest de enige bron is van onze gedachten. Inderdaad dat is onze eigenlijke christelijke toestand. Maar het is ook zo dat er niet altijd diezelfde werkzaamheid van de Geest is, die ons het tastbaar begrip geeft van de heerlijkheid en dingen van Christus, waardoor onze ziel opgeheven wordt tot dat wat boven is. Op een manier dat men zich niet bewust

is van iets dat daarmee in tegenspraak is. (Dat is de toestand in Filippi beschreven – de ware christelijke toestand.)

Zelfs dan kan er misschien een storend element aanwezig zijn in het geweten. Als er geen bewust kwaad aanwezig is, misschien wel een donkere gedachten, donker door een gemaakte fout, onachtzaamheid, gebrek aan een eenvoudig oog, geestelijke luiheid, afzwerfend van het pad waarin een eenvoudig oog ons wil leiden. Hoewel er dan natuurlijk ongerustheid in de ziel ontstaat. Want de Geest woont in ons en wordt bedreefd. *

*(Het feit, dat de zonde in het vlees woont, maakt het geweten niet slecht. Maar als de zonde de bron wordt van de gedachte of de daad, dan wordt het geweten bezoedeld. De gemeenschap door de Heilige Geest wordt onderbroken. Maar ons hoofdstuk leidt ons daar verder in.)

Het zijn in de derde hemel is niet altijd onze plaats en deel, zegt men. Het is verkeerd te denken, dat het zijn daar ons opgeblazen zou maken. Een scheepsel wordt nooit opgeblazen in de tegenwoordigheid van God en met Hem in de gedachten. Maar als men het oog van Hem africht. Als we in de derde hemel geweest zijn, en daar niet meer zijn. Dan begint het gevaar. Het gevaar voor hoogmoed tredt op als we er geweest zijn, en het gevoel verliezen van de uitmuntendheid die daar is en waarin we het gevoel van het eigen ik verliezen. Dat vinden we in het voorbeeld van Paulus. De mens in Christus heeft Christus als zijn eigendom en recht op alles wat Christus geniet. Recht op vreugde en heerlijkheden, die een sterfelijk begrip niet kan bevatten en die een taal, gevormd door sterfelijke gedachten en wegen niet kan uitspreken. Die zijn niet geschikt om in dat toneel van menselijke bekwaamheden meegedeeld te worden. Ze behoren tot een andere sfeer van dingen.

Leerproces

Maar hoe wonderlijk de positie ook is waarin wij gebracht zijn. De kwestie van goed en kwaad, door de zondeval verkregen. Kunnen en moeten we ook niet meer kwijt raken. We moeten die door en door leren kennen. Zo ook de kwestie van aanname tot kinderen. Die is voor eeuwig geregeld, voor God, door de dood en opstanding van Christus. We moeten leren het kwaad te oordelen en ons te verheugen in het goede. De wet doet ons het kwaad kennen, als dat wordt geoordeeld wordt. In genade worden we eerst geplaatst in de plaats van volmaakte zegen in Christus en vandaar oordelen wij wat daarmee niet in overeenstemming is. Dat is het verschil tussen slavernij en vrijheid. We moeten het kwade oordelen en opgroeien in ons begrip van het goede. In 2 Korinthe 12, evenals in al Gods wegen met de apostel, moest hij dit snel en grondig leren om anderen te kunnen onderwijzen. Hij leerde dit door de sterke tegenstelling van uitersten.

Als de derde hemel het vlees niet voor altijd ter zijde stelt, zal die derde hemel ons laten zien, wat een hopeloos onveranderlijk ding het vlees is. En dat deed het bij Paulus.

Paulus was in de derde hemel geweest, zonder enige hinder van het lichaam, nog minder van het vlees. Maar hij moest terug naar het praktische leven. Hij moest Christus dienen in het bewustzijn wat hij was als mens. En de enigste werking van het vlees bij hem zou zijn, als het zou worden toegestaan, zich te verheffen omdat hij zulke wonderlijke ervaringen had gehad. Het vlees is een onverbeterlijk kwaad. Paulus moest leren dat het vlees niet mocht werken. De wonderlijke ervaring mocht niet weggenomen of veranderd worden door de werking van het vlees. Hij moest leren het vlees in zichzelf te oordelen.

Let op het verschil. Het is niet noodzakelijk dat als we in Christus zijn het vlees wel moet werken om ons te leren onszelf te oordelen. Helaas leren we het wel dikwijls dat op die wijze. Maar het is niet nodig dat het op die manier werkt, ook niet in gedachten. Door de weg van God te gaan en gemeenschap met Hem te oefenen kunnen wij leren kwaad in de wortel te oordelen zonder dat het vruchten draagt. Als we niet leren het te oordelen in gemeenschap met God, (waar echte oefening kan zijn en grote strijd van de eigen wil tegen God, als het enigszins de overhand gekregen heeft) dan zullen we het leren in zijn vruchten door in de verzoeking van Satan te vallen. Als het niet geoordeeld wordt, leren we het kwaad, zeker – nog niet de wortel van het kwaad – maar Christus wordt onteerd, de Heilige Geest bedreefd, en als genade ons niet bewaart zal de zonde in zo'n geval macht over onze harten hebben gekregen.

Tot nu toe hebben we drie belangrijke punten voor ons zelf gevonden in dit hoofdstuk.

1. De mens in Christus.
2. Het grote kwaad van het vlees, als onze leden niet voor dood worden gehouden.
3. Dat het vlees niet verbeterd wordt. Al is de mens in de derde hemel opgetrokken geweest en ook niet door iets anders.

Paulus had een engel van Satan nodig om hem te slaan opdat hij zich niet zou verheffen.

Er is nog wat om in het kort iets over te zeggen. Er is verschil tussen onze abstracte plaats als mens in Christus, (En wij hebben het recht ons zelf als zo te zien. Het is onze ware plaats als christenen naar de genade) en onze daadwerkelijke toestand waarin we ons bewust zijn van het bestaan van het vlees en van al onze lichamelijke omstandigheden en zwakheden op aarde. In deze toestand moeten we Paulus volgen in ons hoofdstuk. We leren dan waar de kracht te vinden is om goed te wandelen. Het vlees blijft onveranderlijk in zijn natuur. Het is alleen maar een hinderpaal.

Het sterven omdragen

Alle kennis, zelfs als die door God is gegeven, geeft op zichzelf geen geestelijke kracht voor onze ziel. We twijfelen er niet aan dat de openbaringen die Paulus kreeg in de derde hemel zijn geloof versterkten. Ze lieten hem begrijpen dat het de moeite waard was een ellendig leven er voor op te offeren, zoals dit aardse leven is. Het maakte hem bewust waarvoor hij streed. Het gaf hem het gevoel van de goddelijke dingen waarmee hij te maken had en die een grote invloed op zijn loopbaan in deze wereld moeten hebben gehad. Maar het was niet de onmiddellijke kracht in de strijd, in de gemengde gevoelens waarmee hij worstelde, toen hij zei: "Ik, Paulus." Hij moest, en wij ook, door het geloof wandelen en niet door aanschouwen. De slechtste zou niet zondigen, zolang hij de heerlijkheid van God zelf voor ogen had. Maar dat zou niet de toestand en genegenheid van het hart bewijzen zodra het gezicht verdwenen was. Net zoals Bileam zou hij tot zijn braaksel terugkeren. Zo moet de christen in werkelijkheid, hoe hij ook van tijd tot tijd gesterkt en verfrist wordt door dit visoen, op weg door mededelingen van goddelijke liefde. Hij moet wandelen door geloof en niet altijd in die tastbare waarnemingen van goddelijke gevolgen in heerlijkheid. Niet dat hij moet wandelen in het vlees of de gemeenschap moet verliezen, maar hij staat niet continu onder de invloed van die bijzondere heerlijkheid of goddelijke liefde die aan hem wordt megedeeld. Paulus kende een mens 14 jaar geleden, dus niet iedere dag. Maar hij kon zich altijd in de Heer verheugen.

Sommige gelovigen verwarren deze beide dingen. Bij zonder vreugde en blijvende gemeenschap. Ze veronderstellen omdat de eerste niet altijd aanwezig is ook de laatste niet een vast staand feit is en om daarin te rusten. Dat is een grote fout. Bijzondere vreugde kunnen we meemaken. Maar voortdurende gemeenschap met God en met de Heer Jezus is de enige juiste toestand, de enige die de Schrift erkent. Wij moeten ons altijd in de Heer verheugen. Dit probeert Satan door het vlees te verhinderen.

Op de eerste plaats hebben we het voorrecht, dat we het recht hebben ons voor de zonde dood te houden. Wij zijn geen schuldenaars aan het vlees. Het heeft geen recht op ons. Wij zijn niet in het vlees. Wij kunnen ons voor de zonde dood houden en levend voor God en de zonde zal over ons niet heersen. Het is belangrijk om dit vast te houden. Het vlees blijft onveranderd, maar we hoeven er niet in te wandelen. In onze gedachten niet en ook niet in ons gedrag. De wet van de Geest van het leven in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de zonde en de dood. De zonde in het vlees is geoordeeld in de dood van Christus. De kracht die de zonde over ons had toen wij onder de wet waren (maar niet zonder wet) heeft ze niet langer. "*Want toen wij in het vlees waren, werkten de hartstochten van de zonden die door de wet gewekt worden, in onze leden om voor de dood vrucht te dragen. Maar nu zijn wij van de wet*

vrijgemaakt, gestorven aan dat waarin wij gevangen waren, zodat wij dienen in nieuwheid van de geest en niet in oudheid van de letter. ... Maar de zonde heeft door het gebod aanleiding gevonden en in mij elke begeerte opgewekt; want zonder wet is de zonde dood" (Rom. 7:5-8). Onze hele toestand is veranderd. "*Want wat voor de wet onmogelijk was, doordat zij door het vlees krachteloos was - God heeft, doordat Hij zijn eigen Zoon in een gedaante gelijk aan het vlees van de zonde en voor de zonde heeft gezonden, de zonde in het vlees veroordeeld"* (Rom. 8:3). Maar als het vlees niet veranderd wordt, hoe wordt dit dan in de praktijk verwerkelijkt? Dat wordt ons hier geleerd. Op de eerste plaats door het bewust maken van de nietswaardigheid en zwakheid van het vlees. Dit is geen kracht, maar het is de praktische weg er heen. Wij hebben het recht, wat onze plaats voor God betreft, ons zelf dood te houden voor de zonde en levend voor God door Jezus Christus onze Heer en in de praktijk ons zelf in deze toestand te bewaren. "*Daarom dan, broeders, zijn wij schuldenaars, niet aan het vlees om naar het vlees te leven"* (Rom. 8:12).

Maar 2Kor.12 gaat verder, het toont ons de kracht om te wandelen. Dan is het vlees praktisch verslagen. De maatstaf, zoals Paulus die vaststelt, is: "*altijd het sterven van Jezus in het lichaam omdragend, opdat ook het leven van Jezus in ons lichaam openbaar wordt.*" (2Kor.4:10) Zijn doel was niet dat leven te winnen. Levend in Christus hebben wij dat. Hij hield ieder ogenblik, de gedachte en de wil van het vlees onder het oordeel van het kruis en zo werd het leven van Jezus openbaar. Dat is onze weg. Toegelaten in de tegenwoordigheid van God, in het allerheiligste, door het bloed van Christus, oordelen wij in gemeenschap met Hem, overeenkomstig Zijn oneindige genade, alles wat niet van Christus is in ons. De genade die we ontvangen en die we deelachtig zijn in deze gemeenschap leidt ons langs onze levensweg in nederigheid en genade. Onze vleselijke neigingen krijgen zo geen gelegenheid. Genade bewaart ons veilig voor hun macht. Ik kan nederiger zijn dan andere mensen als ik over mijn trots gesproken heb met God. En zo is het met elk gevaar. De krachtige aanwezigheid van Christus houdt het kwaad uit onze gedachten. Wij hebben God in ons leven gebracht in dit opzicht. Niet alleen de bijzondere vormen van kwaad worden geoordeeld. Het vlees – kwaad – wordt geoordeeld naar Gods gedachte en ik ben nederig van geest en ik wandel voorzichtig en veilig. Als er werkelijke gevaren zijn helpt God ons daarin. "*Want wij die leven, worden altijd aan de dood overgegeven om Jezus' wil, opdat ook het leven van Jezus openbaar wordt in ons sterfelijk vlees"* (2 Kor. 4:11), God werkt; soms wordt een boodschapper van Satan gezonden. Niet de zonde, verre van dat. God kan de zonde niet zenden. Maar een of andere verootmoedigende daad, die de zonde en die trots voorkomt. Dat is onaangenaam voor het menselijk hart, maar wel nodig. Alle eigen wil van het vlees is zonde. Het vlees is dood omwille van de zonde, als Christus in mij leeft. Maar als het vlees leeft, is het enkel zonde. Maar als Christus mijn leven is, is de

Geest het leven. Mijn lichaam wordt niet gezien als levend, dat wil zeggen als levend door de wil van het vlees.

Wat in mij is, als wil en natuur. Ik als een bewust levend mens. Als een kind van Adam in deze wereld, wordt vernietigd of is een hinderpaal. Het heeft geen verbinding met God. Een mens in het vlees kan God niet behagen. *“Ik ben met Christus gekruisigd en ik leef niet meer, maar Christus leeft in mij”* (Gal.2:20).

Ik minder

In Filippi zien we dit vertrouwen in het vlees (niet de verdorven lusten) door Paulus geoordeeld. Alles wat Paulus op een ongepast voetstuk plaatste, in eigen oog of dat van anderen, werd verworpen. Dat zou vertrouwen in het eigen ik zijn geweest. Ons voorrecht is het in de tegenwoordigheid van God te zijn, zodat alles wat van het eigen ik is, geoordeeld wordt. Maar God helpt ons. Bij Paulus zou het vlees, door de overvloed van openbaringen van God, een aanleiding kunnen hebben vinden. In Zijn genade bestrijdt God het gevaar voor Paulus, dat hij, Paulus, misschien niet wilde, en zeker niet zou hebben bestreden op de juiste wijze. Want God bedroefd niet, als het niet nodig is. Hij laat deze engel van Satan op niet zomaar op hem los. Het is om Zijn werk te volvoeren, net zoals bij Job het geval was. Paulus kreeg daardoor een zwakheid die er toe leidde dat het hem verachtelijk maakte in het prediken. *“de verzoeking voor u in mijn lichaam hebt u niet veracht of verafschuwd;”* (Gal.4:14) zegt Paulus tot de Galaten. Het was een natuurlijk tegengif voor Paulus tegen de overvloed van de openbaringen. Wat kan het vlees hiermee doen? Wel, wat een hindernis leek, zou gespaard blijven. Voor wie? Wel, voor Paulus natuurlijk. Paulus, eigen ik, moest er onder gehouden worden. Een vreselijke waarheid voor ons. Moeten wij ook zwak en onbruikbaar gemaakt worden om daarna gezegend en gebruikt te kunnen worden? Ja, als ellendige wormen die we zijn, lopen wij het gevaar om als mens te steunen op de onbruikbaarheid en kracht van het vlees. De werken die op aarde gedaan worden, doet God zelf, en vooral de geestelijke werken. Hij geeft de groei. Als Hij het arme menselijke vat in zekere zin in gevaar brengt, in veel meer gevallen brengen wij ons zelf gevaar, bestrijdt Hij het gevaar, door het te treffen in de wortel van het eigen ik. Hij de nietigheid van het eigen ik laten zien. De ongeschiktheid van de oude natuur duidelijk maken. Vooral voor ons zelf, en dat hebben we nodig. Het eigen ik moet zichzelf niets voelen, of als een hinderpaal beschouwen, en dat is een goddelijk werk. (Hoewel het een schande zou zijn voor een man die in de derde hemel is geweest om iets van zichzelf te denken. Maar het vlees is onverbeterlijk.) Wat het gebruikte instrument betreft, is het een geringe en akelige werking, die geschikt is om het eigen ik tot niets te maken. Als de dood onze bevrijding is van alle zonde, dan moeten we die voor onze praktische bevrijding smaken.

De bittere wateren van Mara moeten worden geproefd, wanneer de zoute wateren van de Rode Zee ons voor altijd bevrijd hebben van Egypte. Breng het hout van de boom, het kruis van Christus, in ons kruis en alles zal zoet worden. Gekruisigd worden is vreselijk. Maar gekruisigd met Christus is vreugde en bevrijding. Smaad is wreed, maar de smaad van Christus is een grotere rijkdom dan de schatten van Egypte. Soms verzet mijn eigen wil zich daar tegen. Mijn natuurlijke afkeer om te moeten lijden zal zich verzetten. Soms is er gevaar van een bepaald kwaad, zoals trots of ijdelheid in het geval van Paulus. In verbinding met dit alles geldt het woord: de dood moet verwerkelijkt worden. De nietswaardigheid en onbekwaamheid van alle vlees moet gevoeld worden, wanneer het geneigd zou zijn om zich bekwaam te achten. Het heeft nodig, dat zijn vleselijke aanspraken tegengehouden en terzijde gesteld worden, elke keer als deze zich zouden willen laten gelden. Het moet zich bewust zijn dat het zwak is, waar er aanleiding zou kunnen zijn zich sterk te voelen, of tot iets in staat zou zijn. Alles waarop het eigen ik zou kunnen steunen en overal waar het zich zou kunnen verbeelden een hulp te zijn, zou het zichzelf een verhindering moeten achten. In de werken in de weg van God is het vlees niets. Maar als het vlees werkelijk iets wil zijn, moet het leren, dat het beslist een hinder is. Dit is niet het eind, maar het is de weg. Wij moeten verootmoedigd worden elke keer als we niet nederig zijn of als we gevaar lopen om niet nederig te zijn. Deze verootmoediging kan preventief werken, maar het vlees moet niets zijn, als we zegen willen ontvangen. Op die manier is de nieuwe mens tevreden met een God die alles is en alles weet en die ervaart dat zijn kracht alleen in Christus is. Hij is vrij en gelukkig en God wordt verheerlijkt zoals Hij wenst.

Hij meer

De macht van satan en de dood moeten meewerken om ons nuttig te maken voor Christus. Satan gebruikt die macht om in praktische zin het vlees te doden. Maar wij hebben een ander leven, dat in Christus leeft en voor Hem leeft. Deze kwestie wordt op de eerste plaats geregeld in verbinding tot de gerechtigheid, zoals we gezien hebben. Wij zijn gestorven en opgestaan maar dat moet praktisch verwerkelijkt worden in het leven en in de kracht van de wandel. Op die manier kunnen we zeggen, hoe zwak dan ook: *“Voor mij te leven is Christus.”* Het feit dat het vlees in praktische zin wordt gedood, is in zichzelf geen kracht. Wij moeten steunen op een ander en het is verheugend, dat het zo is, wanneer ons hart in Christus dienst staat en we ervaren, dat Zijn hulp alleen ons in staat kan stellen om Hem te dienen. Hem te hebben is in elk opzicht vreugde. Dit volgt uit de uitspraak: *“Heel graag zal ik dus veeleer roemen in mijn zwakheden, opdat de kracht van Christus op mij woont.”* (9) Niet in de zonde, maar in dat wat het vlees in zijn eigen wil verbrak en de zonde verhinderde, zodat de kracht van Christus op mij kan rusten. Dat is de kracht die ons in staat stelt de weg van gehoorzaamheid te volgen. Geen kracht voor alles wat

daarbuiten ligt maar een kracht die energiek liefdevol gehoorzaamd .

Want het pad van de christen is niet een wettische gehoorzaamheid, die zich onderwerpt aan een wil, die onze eigen wil tegenhoudt en gevangen neemt. Maar het is een gehoorzaamheid, die met blijdschap in liefde dient en waarin de liefde krachtig actief is in het goed doen. Dit pad wordt geregeld door de wil van de Heer en volbracht door de kracht van de Heer. Die kracht laat geen eigen hulp toe. Ze moet de kracht zijn in ons van een afhankelijke natuur. Dat is de juiste toestand van het schepsel, gehoorzaamheid en bewuste afhankelijkheid. Een schepsel dat zich verheugd in Één, die alleen recht heeft op alle lof en dank, die ons liefheeft en op wiens liefde wij steunen.

In het pad van dienst, dringt de kracht van Christus liefde ons, Christus ondersteunt ons en stelt er ons toe in staat. Het vlees dat alleen maar een verandering daarvoor is, moet er onder gehouden worden. Ja, praktisch vernietigd, opdat Christus vrij in ons kan werken naar de zegen van die liefde. Dan kunnen we zeggen de liefde van Christus dringt ons. Ik vermag alle dingen door Christus, die mij kracht geeft. Dat is de enige ware en blijvende toestand van de gelovige, of dat nu een kind of een vader in Christus is. Het verschil zit dan alleen maar in wat hij moet doen en in zijn beproevingen. God is in alle gevallen getrouw, die niet zal toelaten dat boven vermogen verzocht wordt.

Als dus een mens in Christus is, verlost, levend gemaakt en verenigt met het Hoofd, aangenaam in de geliefde. Dan moet het werk van God het vlees in hem vernietigen en het brengen tot bewuste nietswaardigheid om kracht te krijgen waar dat nodig is. Dat gaat niet door het vlees te verbeteren. Het te hergebruiken of te herstellen. Dat kan alleen maar, indien nodig, (omdat het vlees altijd iets wil zijn) door het te verbreken. Ja, om de mens geschikt te maken tot handelen moet het vlees tot een tastbare hindernis gemaakt worden. Dat is alles, wat God maakt van de mens, wat zijn vlees en bekwaamheden betreft. Maar daarin ligt ook een grote zegenrijke les, behalve dat het de weg is, de bron van kracht. Wij worden vrijgemaakt van het eigen ik. Christus, dat is reinheid en liefde en zegen, God aan ons bekend gemaakt in Zijn genade, wordt alles voor ons. Hij wordt voor ons de ongehinderde vreugde voor de ziel. In praktische zin gaan we steeds meer op Hem gelijken, in volledige afhankelijkheid. Christus wordt onze kracht. Ik zeg niet tastbare kracht. Want hoewel er bewustzijn kan zijn van Zijn kracht wordt de dienst en het werk inderdaad gedaan zonder enig bewustzijn van kracht.

Het werk kan gedaan worden met vreugde in gemeenschap met Christus en op die manier met vreugde in de dienst zelf. Het kan ook gedaan worden in vrees en beven en indien niet met vreugde, dan toch met vertrouwen. Dat hangt af van feit in hoeverre we de waarneembare kracht van de vijand moeten ondergaan. Maar wel altijd in zwakheid wat ons eigen ik betreft, altijd in vertrouwen op Christus, dat het Zijn

werk is en dat Hij de volbrenger er van is, hoewel Hij ons als instrumenten kan gebruiken.

Zijn werking heeft niet alleen een uitwerking op ons. Hoewel die er is natuurlijk. Het is de wezenlijke werking van Christus, een werkelijke handeling en werking van Zijn kracht. Daarvoor was de voelbare verwerping van het vlees alleen maar een voorbereidend werk. Het moest duidelijk worden dat het niet de kracht van het vlees zou zijn. Er mag geen vermenging van die twee in onze geest aanwezig zijn. Daarom wordt het vlees in een merkbare zwakheid gebracht. Maar de kracht van Christus rust op ons, zo dat het vreugde voor de ziel wordt. Hij gebruikt ons en Zichzelf, om het zo te zeggen, met ons verbindt, zich verwaardigt om ons tot instrumenten en dienstknechten te maken. Gewillige en blijde dienstknechten van deze kracht. Het is Zijn kracht, maar die rust op ons. Dat is niet de mens in Christus, maar Christus in de mens. Zijn kracht die op hem rust, die van het eigen ik ontledigd is.

De weg van kracht is dus, het zich bewust worden van onze eigen zwakheid, zodat goddelijke kracht, die nooit een aanvulling kan zijn op de kracht van het vlees, in ons kan komen. Dus gehele afhankelijkheid en de bepaalde komst van Christus kracht in ons, om door ons te werken.

Als Paulus lichamelijke tegenwoordigheid zwak was en zijn spreken verachtelijk en hij iets had dat hem veracht kon maken. Door welke kracht kwam er dan zo'n grote zegen voor de hele wereld, van Jeruzalem tot in Illyrië toe?

Laatste opmerkingen

Het vernederingsproces bij Paulus beroofde hem niet van de overvloed van openbaringen. Ook verzwakte het niet de zekerheid, dat hij een mens in Christus was. Dat zou beslist een verlies zijn geweest. Die werden volledig gehandhaafd en geroemd. Het gebruik dat het vlees er van wou maken, als hij zich er van bewust werd in het lichaam in de wereld, werd tegengegaan door een bijkomstig verootmoedigend werk, dat in het vlees werd gewerkt.

Niet alleen de kracht wordt door dit proces groter ook het onderscheidingsvermogen tussen goed en kwaad neemt toe en verfijnd. Het oordeel over en kennis van het vlees versterkt en verdiept. Vandaar de vrijheid van de nieuwe mens met God. Het vertrouwen in Hem, het gevoel van de zorgvuldige en genadige belangstelling die Hij in ons stelt en de gemeenschap op dit vertrouwen gegrond zijn zeer toegenomen.

Het eigen ik aanpakken, onze eigen geestelijke toestand is het geheim van kracht, niet de hoeveelheid van de goddelijke openbaringen. We zouden erover kunnen spreken en dat kan heel waardevol zijn op zijn tijd en plaats. Bij Paulus was zijn eigen kracht onder handen genomen. Zijn eigen gevaren en toestand en daarna rustte de kracht van Christus op hem.

Ons roemen in onze plaats in Christus is goed. “*Over zo iemand zal ik roemen; maar over mijzelf zal ik niet roemen, tenzij in mijn zwakheden.*” (2Kor.21:5) Als ik denk aan mijn plaats in Christus, aan de mens in Christus, dan zal ik van zo iemand roemen. Dat is geen aanmatiging. Het kan niet anders, als wij onszelf in Christus kennen. Ik kan niet anders, dan roemen dat ik in Christus ben en als Christus ben in de heerlijkheid. Van zo iemand zal ik roemen. Laat geen schijnheilige nederigheid ons hiervan weerhouden. Dat zou een wettische gezindheid zijn. In mijzelf, in wat ik als mens op aarde ben. Kan ik niet roemen. Behalve wanneer ik roem in het lijden voor Christus en in zwakheden van welke aard dan ook. Door dat te doen wordt het vlees klein gehouden en vernietigt opdat de kracht van Christus in mij woont.

Een opmerking nog dat zijdelings verband houdt met ons onderwerp. De Heer kan tucht en daadwerkelijk lijden verenigen, hoewel beide dingen te onderscheiden zijn.

Als Paulus onderworpen werd aan smaad in zijn prediking, was het om Christus wil dat hij leed. Toch was de vorm ervan, zoals we hebben gezien, een tucht. Het bewaarde hem ervoor zich te verheffen. Leerstellig vinden we dat in Hebreë 12:2-11. In vers 2-4 lijden we met Christus. Strijdend tegen de zonde tot aan het

martelaarschap en dood toe. In vers 5-11 is hetzelfde proces de tucht van de Heer opdat we Zijn heiligheid zouden deelachtig worden.

Hij wijs en genadig zijn de wegen van de Heer. Onze tucht die we nodig hebben wordt veranderd in het voorrecht om te lijden voor Christus, zodat we kunnen roemen in onze zwakheden. Er bestaat kastijding, die niet het karakter van kastijding heeft. (Kastijding is voor een bepaald kwaad.) Daarin moeten we God ongetwijfeld danken, maar dat is iets anders.

Tenslotte hebben we voor God – “als mens in Christus” – een gezegende plaats, volmaakt, waar we dat nodig hebben.

Wat onze plaats voor de mensen betreft, hebben we behalve Christus in ons als ons leven, de kracht van Christus, waar we die praktisch nodig hebben. De dienst, getuigenis voor de mensen en wandel van de gelovige hier op aarde is in zwakheid en onvolmaaktheid. Op de eerste plaats komt de nieuwe grondslag van onze wandel. Maar dat is niet voldoende voor de kracht. Die kracht wordt verkregen in een dagelijkse afhankelijke wandel, verootmoedigd in onszelf, opdat Christus verheerlijkt wordt en het vlees in praktisch opzicht weggedaan wordt.

Oorsprong: [Girdle of truth 1858](#)

Titel: [A man in Christ](#)